

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **J. K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej,

na posiedzeniu w dniu 5 lutego 2026 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. II AKa 301/24, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2024 r., sygn. akt VIII K 196/21

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku skazanego J. K. o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 28 listopada 2025 r. skazany J. K. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. II AKa 301/24, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2024 r., sygn. VIII K 196/21. W treści pisma wnioskujący nie podał przesłanek i argumentów uzasadniających wznowienie postępowania, a jedynie wniósł o pisemne

poinformowanie go o rodzaju zarzutów i podstawie prawnej, wskazując, iż nie są one mu znane.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1/5; 6 października 2015 r., V KO 56/15).

W złożonym przez J. K. wniosku nie tylko brak jest argumentacji choćby potencjalnie wpisującej się w podstawy wznowienia, lecz w istocie jakichkolwiek motywów odnoszących się do istoty pisma. Takie działanie w oczywisty sposób wyklucza możliwość merytorycznej analizy wniosku, czyniąc go oczywiście bezzasadnym.

W oparciu o powyższe stwierdzić zatem trzeba, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata i brak opłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]

